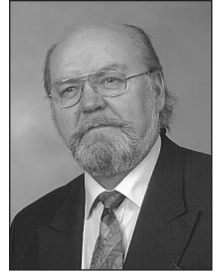

Osmankäämi

Sukuseura Tynys ry:n jäsenlehti 1 /2008

Puheenjohtajan palsta

Päivä tänäkin,
20.1.2008

On sunnuntiaamupäivä noin kello 10.00 aikaan katselen keittiön ikkunasta ulos pihamaalle ihmetellen tätä runsaslumista talvea. Eilen totesin orapihlaja-aidassa silmujen kasvua, eli näytti aivan kuin olisi toukokuinen päivä. Luonto on mennyt vähän niin kuin on tapana sanoa, sekaisin. Meillä jo pari vuotta mailla pihajänis on edelleen kesäväreissä, ei ole muuttanut talviseen asuun eikä kukaan vielä ole paistiksi kaatanut.

Ikkunasta on mielenkiintoista seurata lintulaudalla vierailevia lintuja ja katsella kuinka naapurin katolta Varis laskee pellin päällä liukumäkeä, tuskinpa tätä luontokappaletta dopingista voi syyttää mutta hauskaa sillä näyttää olevan.

Yöllä vuorokauden vaihtumisen jälkeen minut herätettiin unilta ja aika yllättävästi, laululla. Oli kahvit ja täyskärei ja kauniit kukat sekä iloista mieltä. Sitten lyötiin käteen kylpylälippu Tallink Spa hotelliin. No mitäs sitä muuta kuin matkalle kohti satamaa viettämään juhlapäivää ja rentouttavaa tulevaa viikkoa. Päivä jatkui laivalla normaalit juhlaan sopivat toimet, kuten päivällinen ja tietysti perinteisiin kuuluva karaoke-laulanta. Kellon näyttäessä 21.45 minut ohjattiin laivan yökerhoon Star Light Palaceen odottamaan yllätystä. Siellä on-

niteltiin syntymäpäiväsankareita ja minutkin oli joku ilmoittanut kuuden onniteltavan joukkoon. Jokainen meistä sai shampanjapullon ja halauksia viehättävältä risteilypäälliköltä. No seremonia oli lyhyt ja kaunis, näin ajattelin. Vaan kaikki muut onniteltavat saivat palata paikoilleen, vaan Tuure ei. Nyt pisti ihmettelemään, mitä

seuraavaksi? Risteilypäällikkö antoi vain kaksi mahdollisuutta, joko mennä ja ohjata laiva Tallinan satamaan henkilökunnan ohjeiden mukaan tahi nousta esiintymislavalle ja laulaa kolme laulua tälle salintäydelle juhlayleisölle, valitsin laulut. Taustamusiikin alkaessa soida sain käteeni kansion, jossa laulujen sanat valmiina olivat, kappaleet Lähelläsi – Muistojeni Karjala – Rakastan Elämää. Taisi olla rakkaalla vaimollani sormet pelissä yhdessä henkilökunnan kanssa. Tähän voi todeta, että oppia ikä kaikki. Kokenut kaikki tietää, vaivainen kaikki kokee. Olipa mielenkiintoinen ja erilainen syntymäpäivä monenlaisine tapahtumineen.

Kiitos kaikille, jotka puhelinoitoon, tekstiviestein ja postikortein muistivat minua merkkipäivänäni.

Kylpyläpäivät menivät liian nopeasti, aamusauna, aamu-uinti, hierontahoidot ym. Suosittelen lämpimästi. Kävi toki yksi pieni episodi aamusaunassa. Normaaliin tapaan aamu-uinnille ja saunaan, innostuksissani avasin löylyhuoneen oven ja lauteille istumaan, hetken istuttuani huomasin, huh huh, olin osannut naisten puolelle. Siellä pari ”lyyliä” oli lämmittelemässä, pyysin anteeksi ja otin peruutuksen päälle, hyötöivät minut joukkoon todeten etteivät purematta nielaise, arvelivat varmaan jo meikäläisen vaarattomaksi!

Nyt on palattu arkeen ja odottelemaan kesävihreitä.

Terveisin, *Tuure 65 v.*

Odotettavissa...

Kovasti kevättä ja kesää kohti olemme menossa. Ajatuksia siitä, mitä tulisi ja voitaisiin tehdä yhteisen puuhastelun ja tapaamisen merkeissä.

Tänä vuonna ei ole vuosikokousta, joka on ollut yhteen kokoava tapahtuma. Uusien sääntöjen kokoonnumme joka toinen vuosi päättämään yhdistyksen luottamushenkilöistä sekä sukuseuran toimintaan kuuluvista asioista.

Jokainen kulkee ja touhuaa tahollaan joko yksityisesti tai yhdessä. Kolme kertaa olemme olleet Jääsen-Antrean Silvosten sukuseuran kanssa yhteisellä matkalla itäisen rajan Karjalan puolella. Olemme saaneet vierailta monien matkalaisten ja sukuseuralaisten koti- tai syntymäseuduilla. Lukuisia ovat olleet nuo kaipuun kyyneleet jotka matkoilla ovat poskien nukan kastelleet. Näillä matkoilla meillä on ollut hyvät oppaat ja osallistuvat matkalaiset hyvällä yhteisellä nimittäjällä!

Kukaan ei ole valittanut pitkästyvänsä ja matkalaiset ovat jakaneet oman tietonsa sekä kokemansa olleesta, menneistä ajoista sekä asiansa tuntevat oppaat taas puolestaan tuoneet esille tietotaitonsa niin entisistä kuin nykyisistä eloista ja oloista. Yhdistetty voima on koottua tietoa ja vahvuutta. Matkoilla on ollut mukana matkustajia ns. ulkopuolelta seurojen ja se on tuonut positiivisen mausteen mukaan. Muutoinhan voisi joku todeta hymähtäen: "Sehän on niitten sisäänlämpiävien seuralaisten omahyväisiä juttuja. Mehän emme niihin osallistu!"

– Mainintana yhteistoiminnasta eri sukuseurojen kanssa, josta usein on myös yritetty kertoa. Jokaisella reissulla on matkassa ollut esim. Lyytikäisten sukuseuralaisia ja hauskaa on ollut. Milloin on "Lyyti" läpsytelty jalkojaan Laatokan laineissa tai Läskelän koskessa.

Hyvä ettei Kivatsun kuohuihin kompastunut. Piipahtivatpa Hyvinkään "Hyvättäret" uimaan hyyttävän kylmään Solovetskin luostarin Pyhään Järveen. Että näin. Eikä siinä pyhässä vedessä kummemmin kamppeita kaivattu, eikä ollut lisämausteita tai dopingia uimareilla. Turskaa oli syöty ja vain teetä juotu. Pj:n vaimokin oli järveen juoksemassa, mutta tulipa estettyä. Kai olisi pitänyt päästää, ei olisi tullut näitä jälkipuheita jos, jos ja jos.

Matkailu avartaa myös tänä vuonna 2008. Suuntana on Keltto-Terijoki-Suursaari-Koivisto-Pietari.

Mukaan vaan, jos ei päätä palella, eikä haluta vain käretyä siihen kotisohvan nurkkaan ja laskea luomet silmille koki-en haaveita unessa,

– haaveet, suuren suuret haaveet, mutta sitä saa mitä tilaa ja se on elämää, se on elämää.

Uskaltamista, osallistumista, maailman avartumista! Jos ei sitä parantamaan, mutta kokemaan iloista yhdessäolon riemua. Lähtekää mukaan!!!

Soittakaa Heinolle tai Tuurelle ja soittakaa lisää!

Sihteerin terveiset

Hyoää kuluvaa vuotta 2008 kaikille!

Niin ne vuodet vaan vierivät toinen toisensa jälkeen. Muistan aina mummoni sanat: "Olet vielä sen verran nuori, että vuosi tuntuu sinusta pitkältä. Mutta, kun täytät neljäkymmentä, niin vuodet vierivät kuin kulkisivat seulan läpi." Täytyy myöntää, että mummoni oli oikeassa. Tänä päivänä aika kulkee liiankin nopeasti. Lapsetkin kasvavat silmissä.

Lapsista sen verran, että *Juuliakin* on kohta käynyt ensimmäisen vuoden koulua ja oppinut hyvin lukemaan sekä laskemaan. Hän harrastaa nykyisin jääkiekon pelaamista Luumäen Pojissa. *Teemukin* aloittaa syksyllä jo esikoulun. Eräänä päivänä hän ilmoitti minulle, että "Nyt minustakin on tullut jo iso poika", kun ensimmäinen hammas lähti.

Tämä talvi on ollut todella erikoinen ainakin täällä Taavetin seutuvilla. Lunta ei juurikaan paljoa ole ollut ja mittarin lukematkin ovat olleet enimmäkseen lämpöasteiden puolella. Tällä hetkellä, kun kirjoitan tätä juttua, ulkona on todella kova lumimyräkkä.

Toivotan onnea kaikille uusille tulokkaille, jotka ovat syntyneet tähän sukuun. Onnea myös pyöreitä ja puolikkaita vuosia täyttäneille ja täyttävälle.

Otan osaa omasta ja sukuseuramme puolesta poisnukkuneiden omaisille. Viime vuoden puolella poisnukkuneita oli useampia.

Jäsenmaksuthan erääntyvät taas helmikuun lopulla maksettaviksi. Näin ollen taas muistutan, että LAITAKAA VIITENUMERO laskua maksaessanne ja makskaa lasku ERÄPÄIVÄÄN mennessä. Tällä tavalla helpotamme ja nopeutamme rahastonhoitajan työskentelyä. Jäsenmaksujen suuruushan on pysynyt ennallaan. Toisin sanoen jäsenmaksu pääjä-

seneltä on 10 € ja jokaiselta perheenjäseneltä 4 € (siis jotka haluavat kuulua jäsenrekisteriin).

Toivotan kaikille hyoää kevään odottelua!

Terveisin, *Pirjo P. Tynys*

Markus ja siperianhusky Taru.

Miska ja suomenvuohi Igor.

Haikulan kuulumisia...

Tulihan se talvi viimein tänne Etelä-Karjalaankin!!

Minun talvenodotukseni on ollut todella pitkä ja vähäluminen. Todella lyhyeksi jää rekikausi näillä korkeuksilla jos pysyvä lumi tulee vasta tammikuun lopulla. Nyt on minunkin pakko uskoa ilmastonmuutokseen, vielä viime talvena toivoin, että tämä talvi olisi vain poikkeus. Todella surullista tämä on kun ajattelee omia lapsia ja heidän lapsiaan. Onko minun lapsenlapsillani koskaan valkoista joulua? Aika näyttää...

Laskiasisunnuntaina melkoisen lumimyrskyn riehuessa olimme koirien kanssa ajeluttamassa lapsia reellä. Kaililla oli hauskaa ja illalla oli emäntä ja koirat väsyneitä, mutta onnellisia! Ihanaa oli antaa lapsille elämys koirareen kyydissä.

Mieheni *Ismo* valmistui lähihoitaksi viime keväänä ja sai vakituisen työpaikan Savitaipaleen kirkonkylältä. Enää ei meidän yläkerrassa naputella kirjallisia töitä, mutta rumpujen pauketta kuuluu senkin edestä, sillä *Markus* sai joulupukilta omat rummut. *Markus* käy neljättä luokkaa ja *Miska* toista kouluvuottaan. Reippaita koululaisia molemmat.

Lumiunelman huskyvaljako.

Perheessämme kaikki ovat käyneet uimakoulun täällä Savitaipaleen Suvannossa ja niinpä siitä on tullut koko perheen harrastus. Meidät näkee vähintään kerran viikossa polskuttelemassa, parhaimpana kolmekin kertaa. Itse olen pelännyt aina vettä (meloja!?) ja sukeltamista, mutta nyt olen pelkoni voittanut! Ihanaa uida oikealla tekniikalla ja sukeltaa.

Lehden ilmestymisen aikoihin perheemme on matkalla kohti pohjoista. Toteutamme haaveemme mennä Lappiin talvella ja tietenkin koirat lähtevät mukaan!

Kaikkea hyvää Osmankämin lukijoille!

Marjukka

Vienan Karjala 6.6.2007-11.6.2007

”Jo perinteeksi” muodostunut matka. Eihän siinä mikään auta. Jo kolmas Karjalan alueelle suuntautuva matka käynnistyi 6. kesäkuuta kohteena pohjoisen Karjalan alueet. Matkanjohtajana *Heino Silvonen*, kuten aiemminkin matkoilla edustaen Jääsken-Antrean Silvosia ja Tynysten sukuseurasta pj. *Tuure Tynys*. Matkalaaisia oli mukana yli 30 henkeä.

Matka alkoi totuttuun tapaan Helsingistä Hyvinkäälle, Kouvolaan ja Mikkelin-Kuopio-linjan kautta Kuhmoon, jossa ensimmäinen yöpyminen hotelli Kalevalassa.

Aamukuudelta ylös, ulos ja matkaan maittavan aamupalan jälkeen. Kainuun harvaan asutut maisemat alkoivat vaihtua vieläkin hiljaisemmiksi kohti Vartiusta siirryttäessä. Valmistautuminen leväten ensimmäisen illan ja yön aikana pitkään siirtymään oli ollut täyttä asiaa. Jo kartalla katsottuna matka seuraavaan etappiin Jäämeren Äänislahden rannalle Vienan Kemiin näytti hurjalta. Mutta koettuna se matka alkunäyttööseen nähden vastasi toista luokkaa ellei jopa yläastetta tai peräti lukiota.

Matkaoppaamme, Teuvo Saharinen liittyi Vartiuksen raja-asemalle joukkoomme. Hän jakoi komennon olevan puolustusvoimien upseerin kokemuksella selkeästi harmaapäistenkin matkalaisten päihin. Kohteliaasti, ymmärrettävästi ja tehokkaasti lappilaisella murteella. Amut’ ku myö haastavaiset oomme niin hiljaisia, niin epä menety aamupäivää pitemmälle, kun selvisi. Hää olkii Rautjärvi-Simpele-linjan miehii. Elämäntyönsä puolustusvoimien palveluksessa hän oli kuitenkin tehnyt Lapin alueella, joten murre oli tarttunut, eipä ihme. Hän oli sotahistorian asiantuntija ja varmasti yksi parhaista Kainuun, Maaselän, Lapin ja Vienan-Karjalan asiantuntu-

Runsas joukko retkeläisiä.

joista. On toki vieläkin ja en epäröisi hänen luotsaamiensa matkojen kohdalla oppaaksi kysymisessä. Taisteluhistoria menetyksineen sekä omien että vieraitten puolella olivat ”ärsyttävän” tarkkoja, mutta tarkka ja tarkkaavainen pitää ammattiupseerin ollakin.

Vartiuksesta siirryimme Kostamukseen, korpeen rakennettuun kaivoskaupunkiin. Ulkoasu oli suomalainen. Suomalaiset sen toki pääosin rakensivat tähän muotoonsa, mikä se nyt on. Autioituvalta kaupungilta se kyllä meikäläisen silmin näytti suunnattomine ympäristövuorineen, joita oli silmäkantamatomiin. Ne vuoret olivat louhintajätevuoria. Rautamalmijätekeivä varmasti miljoonatonneitan. Maaperä näytti ikään kuin vajonneen painotaakan alle ja alueen soista nousi mustaakin mustempaa vettä. Ei siellä hajuhaitta tuntunut, mutta vaikutelma oli, täällä haisee rauta, rauta ja rauta Jyriä siteeratakseni. Ahdistava tunne mutta kaupunki pitää itse kokea. Mittasuhteet ovat erilaisia ja venäläinen ”vuotoshanke” toteutti huimalla tavalla vanhan asutusalueen hautaamisen totaalisesti, mutta mikä

tässä meikaläinen asiantuntemattomuudessaan on tätä arvostelevaan. Jokainen muodostakoon oman mielipiteensä ja suosittelen vilpittömästi Kostamukseen tutustumista. Sieltä pääsee myös pois, jos ei viihdy.

Me pääsimme ja alkoi kokovartalohieronta. Oli se! Tietä se oli, vaikka kivisel- tä kynökseltä kuoppineen se tie tuntui. Maisemat vaaroinen ja järvineen olivat henkeä salpaavia. Nousimme kartalta katsottaessa ylös Vuokkiniemeen aina välillä taukoja pitäen. Ilmaista hierontaa matkalla ja soita silmän kantamattomiin. Lakka, niittyvilla sekä karpalo kukkivat. Tuli mieleen: "Niittyvillat vain kummut peittää, sinne ainainen suru jää". Luke- mattomia määriä kelojuustoa jäi sato- jen kilometrien matkan varrelle. Arvion mukaan olisi useampi kymmentä kelo- mökkiä saatu rakennettua niistä puista ja tämä pelkästään tien varrelta. Suuri maa ja suuret varat. Mutta ei saa varas- taa valtion jätettä yksityinen henkilö. Ei edes koota poltettavaksi eläkehuollon piikkiin, siihen kaadetaan päätehakkuu- na metsää. Ohuemmat puut pätäkittyinä toimitetaan hyvin isänmaata palvelleil- le henkilöille, mutta mitä suurempia halkaisijaltaan olevat järkäleet viedään sitten kenties huonommin isänmaataan palvellelle tai tukeneelle eläkeläiselle. Niistä saa paljon pilkettä, jos on voimia pilkkoa, mutta onko? Puun toimittajalla on ehkä ironia- tai sarkasmpilke omassa silmässään puita toimitettaessa. –Niin- pä, tuli mieleen ystävämme Väinö Pak- homov, joka kuoli huhtikuussa Kuujär- vellä 81-vuotiaana sydänkohtaukseen. Huom! En tiedä syytä infarktiin, mutta nähtyäni ne tuodut puupöllit hänen pihallaan, kysyimme kuka ne pilkkoo, niin Väinö totesi, onhan hänellä lasten perhe. Kah, kyllä he auttavat, enhän minä jaksakaan enkä ylety noita suurimpia edes nostamaan, saati sitten pienimään. Valtio takasi ja toi polttopuut talveksi aina kuolemaan saakka aina siitä alkaen kun Väinö sai kotiinmuuttoluvan Sipe- riasta pitkän vankeustuomion jälkeen. Tämä vankeustuomio tuli suomalaisten

auttamisesta jatkosodan aikana. Väinö oli iloinen, onnellinen paluusta kotiin ja kiitollinen elämällä. Kunnia hänen muistolleen.

Tuli vähän syrjähyppyä matkalle, eikä ollut edes aasinsilta asiaan. Ajatukset karkasivat kelojen kirskeeseen ja edelli- sen kesän matkaan.

Saavuimme Uhtuaan, joka nykyisin tunnetaan Kalevala-nimisenä kaupun- kina. Pieni paikkakunta tien varrella muutamane taloineen ja kauppoineen. Matkalaisten mielipiteenä suurelta osin oli, mitään sanomaton kyläpahanen. Jälleen voisi todeta, mikä on se näkökul- ma. Kaupat olivat melko tyhjiä myytävistä tuotteista, kengät, vaatteet isovaa- rin aikaisia. Viinaa, leipää, makkaraa ja maitoa oli, mutta esim. lasten lelujen hinnat olivat taivaissa. Jossakin määrin tämä kaikki yllätti, vaikka noita Venäjän maalla käyntejä on kertynyt yhteensä reilut sata. Tällaista kombinaatiota en kuitenkaan ollut ennen tavannut, mutta syrjäseuduilla on ollut tätä ennen paljoa- kaan käynyt. Kainuun suomalaiset ystä- vämme taas kokivat Uhtuan vilkkaaksi ja eläväksi kulttuuriyhteisöksi. Samoin myös perhetuttavamme täällä Kymen- laaksossa. Perhe, jonka rouva on syntyis- in Uhtualta, käynyt koulunsa Äänislin- nassa ja muuttanut yliopiston opettajan virasta Venäjälle jääneenä suomalaisena Suomeen 1980 luvulla. Että se siitä näkö- kulmasta ja kyläpahasesta.

Matka jatkui, nähtävyyksiä= taiste- lumuistomerkkejä niin kansalaissodan kuin talvi-jatkosodan ajoilta. Alkoi jo varmasti väsyttää niin päätä kuin istu- malihaksia. Ilta saapui hiljaa huoahtain. Tulimme Valkoisin meren ran- nalle Vienan Kemiin. Syömään ja nukkumaan. Ruoka oli hyvää, uni maistui, ei laulettu.

Seuraava aamu: kohde Solo- vetskin luostarisaari.

Koko porukka odotti maltta- mattomana aamiaisen jälkeen laivamatkaa luostarisaarelle koh-

Laatokan kalastajapaatti, upea "risteilyalus".

tuullisen isoksi ilmoitetulla matkustaja-aluksella. Kävelimme satamaan lippu ja odotukset korkealla. Laivaa ei kuitenkaan satamassa näkynyt. Siellä oli pieni kaksiruumainen kalastajapaatti, johon yritti mennä paikallista väkeä kovan suukovun ollessa käynnissä. Vienen Kemistä tullut opas, miliisin palveluksesta eläkkeelle jäänyt suomalaissukupäinen rouva ystävällisesti selvitti tilanteen. Yllätys, yllätys. Tämä kalastajavene meidän ryhmällemme tilattu "laiva", eikä siihen mahdu paikallisia. Heh heh, hymy hyytyi ja ilmeet vakavoivat! Uusi laiva tulee seuraavalla viikolla! Mitäs nyt Mikkosein? Astuako laivaan, kun Valamon kantosiipialus oli edellisenä kesänä jäädä myrskyssä karikkoluodolle keskelle Laatokkaa. Olin päättämässä, että tuohon paattiin emme armaani kanssa mene. Mutta, tuo rakas vaimoni, kun on Lyytikäisiä päsejä tai ehkä päkättäriä, niin hän vain kylmän viileästi intoutui jalkavaivaisena rajoitteisliikkujana ensimmäisinä kömpimään veneeseen. Ilekki vielä sanoa minulle, että Minä mene Solovetskiin, kun sitä varten olen tänne tullut! Tee sinä itsesi kanssa ihan mitä haluat. Mene vaikka nukkumaan hotelliin. Siellä on hyvä sänky, ota tyyny pois, se on vähän liian iso. Koettakaapa

arvata, ottiko pattiin. Olin pyhästi vannonut Laatokan myrskyn seurauksena varovani vastaavaa uutta tilannetta. Valamon matka oli vain tunnin matka, tätä luvassa kolme tuntia ja kahteen suuntaan. Taas antoi armastukselleen Tuure periksi. Onneksi on sen kokoinen pää, että mahtui ottamaan pattiin! Eihän tuota voi sinne yksin päästää. Jäädään sinne sitten yhdessä, jos niin on päätetty. Eiköhän tuo Luoja omistaan huolen pidä.

Rannalle jäi porukkaa, tosin meiltä oli vain yksi joukosta poissa, mutta ei pelon vaan liian vähäisen vaatetuksen takia. "Kaksikerroksisen laivan" kansikajuuttan mahtui puolella kankalla istumaan n. 10 henkeä ja loput kannen alle järjestettyyn matkustajatilaan joka oli aivan hirveä. Kaikki olivat kuin saridiinit purkissa. Yläkajuuttan menivät ne, jotka halusivat laulaa ja meillä siinä mielessä kävi arpaonni tietämättämme kokonaisuutta sillä hetkellä. Osa matkalaisista vietti koko kolmetuntisen hyisellä kansipartaalla, sillä alatilassa oli sanoin kuvaamaton öljykatku. Matka taittui, harmaahylkeitä näkyi, mutta ei valitettavasti valkoisia maitovalaita, joista Äänislahti lie saanut nimensä Valkoinen meri. Maisemat olivat merimatalla mahtavia. Kallioisia vuoria, sininen taivas ja täysin tyyni sää. Ei aaltoja lainkaan. Aivan uskomatonta. Enkä jaksanut edes olla vihainen vaimolleni. Ei ollut syytäkään.

Solovetskin luostari kaipaisi niin kerrottavaa, että jätän sen tekemättä. Vain itse näkemällä, kokemalla ja kuulemalla paikan päällä saa jonkinlaisen käsityksen tästä pohjoisen pallonpuoliskon Jäämerestä erottuvan Vienen meren Äänislahden ihmeellisestä luostarisaaresta. Luostarista ikonostaaseineen, kirkkosaleineen, väentupineen, vankityrmineen ym ym. Ne on nähtävä ja koettava itse. Minä en löydä sanoja sitä kuvaamaan. Numero yksi: Näe se valtava luostarirakennus rakentamistapoineen ja tekniikoineen, niiden tuhoaminen ja uudelleen

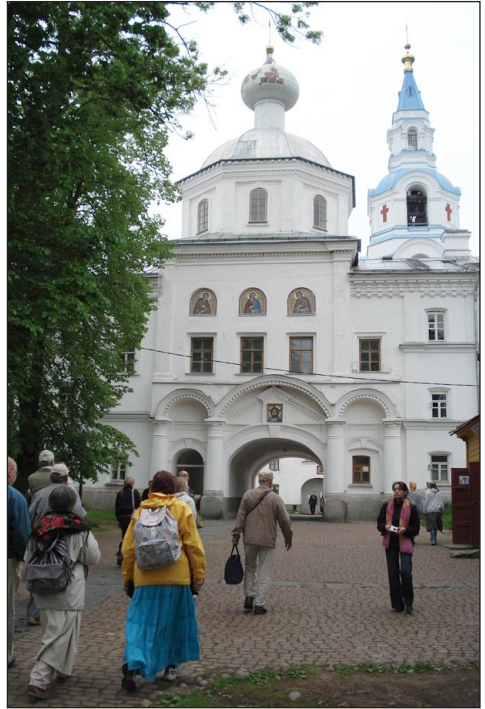
rakentaminen. Kun katsot pienoisjäljennöstä luostarista useampimetrisellä pöydällä, saat pienen käsityksen missä olet ja miten pieni on ihminen, mutta miten suurta nämä pienet ihmiset voivat saada yhdessä aikaan. Missä on arvot ja arvomaailma meidän jokaisen omalla kohdalla tai arvostus. Olen onnellinen, että olen saanut nähdä, kokea ja ehkä vähäisesti ymmärtää arvostuksen arvon! Ehkä tuo päkättären pässimäisyys sai aikaan jotakin. Lähdin mukaan, enkä ole katunut hetkeäkään.

Luostarin alueella on myös makean veden järvi nimeltään Pyhä Järvi. Se on meren pintaa huomattavasti ylempänä ja taru kertoo. Jos siinä käy peseytymässä, puhdistuu ja saa synnit anteeksi. Vesi on n. 4-6 asteista. Minä kokeilin veden lämpöä, mutta en ryhdistäytynyt puhdistautumaan. Saarella käyskentelevät kotieläimet vapaina ja sain henkilökohtaisesti ystäväystyä luostarin lehmien kanssa. Laiduntavia lehmiä oli alueella useita ja tulivathan ne lopulta luokse hakemaan rapsutuksia.

Tuo meidän Tonja-tytär sanoi vähän yli kymmenvuotiaana äidilleen, ettei hän enää ikinä lähde äidin kanssa myymään vappupalloja, kun kaikki hullut, humalaiset ja kimalaiset ovat meidän äidin ympärillä. Tuli mieleen, että sanoisikohan nyt, ettei lähde meidän poikien ja isken kanssa, kun kaikki seutukunnan lehmät ovat läpsyttelemässä heidän perässään.

Laivan lähtöä odotellessa paikalliset pyrkivät taas kovasti mukaan ja niinhän siinä kävi, että pari linnunmaitosieppoa sai itsensä ahdettua jo täyteen paattiin. Satamaan saavuttiin ja jaksettiin vielä illalla pitää parin tunnin laulurupeama.

Seuraavana aamuna bussin keula suuntasi kohti Äänislinnaa pitkin maailmankuulua Muurmanskin valtatieitä. Matkalla kuoppia toisensa jälkeen. Valtateitä on niin monenlaisia, mutta mitä

Kauniin Valamon portilla.

edemmäs matka jatkui, tie parani. Matkalla poikkesimme Kivatsun putouksilla jotka olivat Kiutakönkäeseen verrattavat riippusiltoineen ja kuohuvine koskineen. Näillä putouksilla kävivät vihkiparit vannomassa ikuista rakkautta paikalliseen tapaan kaikkine saattoväkinen. Ruusuja ei nyt laskettu Voiton aukiolle tai hautamuistomerkillä, vaan heitettiin virran kuohujen vietäväksi gorga-huutojen sääestyksellä. Monien kulttuuri- ja sotahistoriallisten nähtävyyksien jälkeen saavuimme Petroskoihin Pohjolahotelliin. Päivälliset olivat yleensä odotettuja niin kuin nytkin. Kukaan ei ollut poissa, illan vietto vapaata. Joku haki Äänisen aaltoja pulloonsa. Valitettavasti tällä reissulla ei ollut Kizin-saarella

käyntiä, mutta ehkä tulevana vuonna. Petroskoi on todella kaunis kaupunki. Aikaa olisi pitänyt olla sinne ainakin kaksi päivää, jotta olisi ehtinyt edes jonkinlaisen kuvan.

Seuraavana aamuna suuntasimme Laatokan rantoja kiertäen Sortavalaan, jossa oli viimeinen yöpyminen. Osa porukasta kävi Laatokan Valamossa, jossa remonttityöt olivat loppusuoralla. Osa taas kulutti aikansa torilla ja kauppoja

kiertäen. Paluumatkalle lähdimme Sortavalasta tutuille teille Värtsilän kautta koti-Suomeen.

Mikä on matkustellessa hyvässä seurassa. Turvallinen ja hyvä kuljettaja osasi luotsata isoa bussia todella kehoissa tie- ja keliolosuhteissa. Asiantuntevat matkaoppaat ja meistä kaikista huolehtiva Heino Silvonen matkanjohtajana. Mutta ennen kaikkea kiitos kaikille osallistujille mainiosta matkaseurasta.

Lämmöllä osaa ottaen

Tätä kirjoitusta aloittaessani tuli mieleeni monta asiaa, monia ystäviä, sukulaisia, sukuseuralaisia ja läheisiä vuosien jopa vuosikymmenten takaa. Useimmat heistä jo poisnukkuneita. Kysymyksiä heille, joita ei kuitenkaan enää voi esittää, koska he eivät luonnollisestikaan ole niihin sanoin tai teoin vastaamassa. Ensimmäisinä tulivat mieleeni omat vanhemmat, vaikka heidän poismenostaan on jo 16 ja 28 vuotta aikaa. Kysymyksiä olisi silti.

Kaikesta pitäisi voida kysyä ja puhua. Tätä olen koettanut omassa lähipiirisäni ja perheessäni opettaa ja korostaa, ehkä onnistuenkin jossain määrin.

Niinpä tuo minulle rakkain läheiseni eli puolisoni esitti viime vuoden lopupuolella minulle mielestäni oudon, jopa tiukkasävyisen kysymyksen. Sillä hetkellä kun hän kysymyksensä esitti, se tuli yllättäen, äkkiäarvaamatta muun keskustelun lomassa. Jäin sanattomaksi ja totesin, kysy vain. Hän sanoi hiljaa: "Voisitko sinä, rakas vaimoni vastata minulle nyt heti vain yhteen ja ainoaan kysymykseen rehellisesti?". Täytyy myöntää että jäin suu auki tuijottamaan ja odottamaan. Ajatukset heittivät päässäni täysvoltageä ympäri enkä ymmärtänyt yhtään mitään.

Olin aivan pihalla, mikä nyt on? Olimme nimittäin tuntemisemme ja avioliittomme alkuasetelmissa keskustelleet ja sopineet, että kaikista asioista tulee ja pitää voida puhua avoimesti ja rehellisesti, toisiltamme mitään salaamatta. Olisi mitä hyvänsä meitä tai asioitamme koskevaa niin hyvässä kuin pahassa, tilanteessa kuin tilanteessa. Jokaiselle meistä voi matkalla tulla mahdollista tai mahdotonta, mutta vaikeudet ovat voitettavissa yhteen hiileen puhaltamalla toistamme tukien. Näin sovimme vuoden 1965 elokuisena yön tunteina katulampun hämärässä Kouvolassa Reunalan kaupan edessä autossa istuen. Silloin päätimme aloittaa yhteisen taipailemme, jota nyt on kuljettu yli 40 vuotta toisimme kiusaamatta ja riitelemättä. Toivottavasti jatkuen niin kauan kun on aikaa tuolta Yläkerrasta suotu.

Kysymyksen kerron vasta kirjoitukseni lopussa. Te voitte sitten harkita mielessänne, ja ehkä miettiä, miksi Tuure kysymyksensä asetti. Itse olen siihen jäävi vastaamaan. Vastasin kyllä Tuurelle noin puolen minuutin mietinnän jälkeen selkeän lyhyesti: "Ei". Eipä ollut kukaan tähän mennessä saattanut kysymyksellään minua tilanteeseen, jossa olin kyvytön siihen välittömästi sanailemaan, mutta tulihan tuo nyt to-

distetuksi, että saa minut hiljaiseksikin. m.o.t. – No siitä alkaen olen miettinyt hartaasti sydämeni ja sieluni syvyyksissä vastausta kysymykseen ja löytänyt piilotetun vastuksen pitkän, syvän harkinnan jälkeen ja se on: ”Kyllä!”. Ehkä se olisi ollut oikea tie, mutta samaan hengenvetoon täytyy todeta, ettei se olisi 50 vuotta sitten ollut mahdollista. Toki yhdellä tavalla, mutta sitten emme ehkä olisi tavanneet eikä meillä olisi yhteistä perhettä ja lapsia. Vaihtoehto olisi ollut: Tie, totuus ja elämä.

Mutta se asia, mistä haluan puhua, on 30.1.2008 vastaani Helsingin sanomissa ollut säepari, jonka sisältö tuo meille viestiä ja sanomaa asiasta, joka meillä jokaisella on vastassa. Siitä emme pääse yli emmekä ympäri kiertämällä tai kaartamalla, soutamalla tai huopaamalla. Siihen meidän on tyytyminen ja hyväksyttävä se tahto, mikä meille on Sanassa säädetty ja annettu.

*On edessä kyynelten lahti,
sen takana Kaunis Kuoleman Maa
ja suurien surujen huvijatti
sinne kerran kulkijan kuljettaa.*

Olen itse kirjoittanut monen monta säeparia. Lauluja ilosta, surusta, onnesta ja kaipuusta, muistoista sekä kuolemasta. Nämä kaikki yhdessä muodostavat meille elämän. Ne nivoutuvat toisiinsa toistansa täydentäen. Niistä rakentuu elämän helminauha kuin hopeisina kyynelinä. Kuumat kultaiset kyyneleet saattavat rakkamme valkoisin purjein Kauniiseen Kuoleman Maahan, jossa purjeet viimein lasketaan ja turvalliseen satamaan Herramme huomaan on saavuttu.

Tuo säepari jäi sieluuni soimaan ja elämään. Surun kyynelten lahti, joka meidät tavoittaa, kun joudumme rakkaistamme luopumaan, on raskas ylittää. Mutta muistakaamme silloin että sen takana odottaa todella kaunis maa. Iloit ja surut on purjehdittu ja viimeisen

sataman portit ovat sulkeutuneet ja rakkaamme ovat saaneet elämälleen suurimman kiitoksen.

Tähän kiitokseen voimme vain yhtyä luottavaisin mielin ja kiittää Herraamme elämästä rakkaimpamme kanssa. Kiittää myös siitä, että hän on saanut päästä tältä maalliselta matkalta meille jokaiselle luvattuun ikuiseen elämään. Seuraavan laulun sanoin haluan esittää kaikille poisnukkuneiden omaisille lämpimän osanoton sekä omasta että Suku-seura Tynys ry:n puolesta.

Armon tie

Säv. Tuure Tynys & san. Pirjo Tynys

*Kuin hiljaa unesta havahtain
näen edessäni saattajan valkean.
Hän käteeni tarttuu hymyillen,
silmit lämpöä täynnä, säteillen,*

*On voimaa tullut hän antamaan
kivoun, tuskan ankaraan maailmaan.
Hän syntini ottaa kantaakseen,
saan turvata Herraan Jeesukseen.*

*Näin Herraa armosta kiittäen
perin Hänessä elämän iäisen.
Ja anteeksiantoonsa luottaen
puen ylteni valkeat vaattehet.*

*On poskilta kuivuneet kyyneleet
syvät jäljet niille on uurtaneet.
Nyt vihdoinkin olen onnellinen
saan turvata Herraan Jeesukseen.*

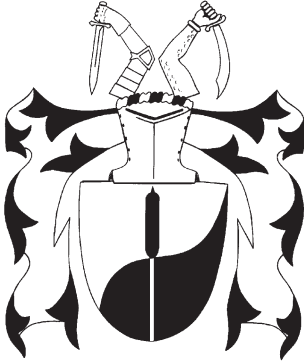
Niin, se Tuuren kysymys oli: ”Olisiko sinusta voinut tulla pappi?” Miettimään jäin. Olenkohan minä puhunut näistä asioista liian paljon ja olen aiheuttanut näin traumoja läheisilleni, mutta...

kun itse on ns. tullut sinuiksi hyväksymään tosiasiat kauniista Kuoleman Maasta, tuntuu ettei näistä asioista yleensäkään liikaa puhuta.

*Voimia ja hyvää
vuoden jatkoa!*

Pirjo Tynys
(yksi niistä kahdeksasta)

Sukuseura Tynys ry.

Perustettu vuonna 1992

www.tynystensukuseura.fi

HALLITUKSEN YHTEYSTIEDOT

Tuure Tynys p. 05-375 3606 / 0500 755 104
puheenjohtaja tuure.tynys@elisanet.fi
Kuhilaskuja 5, 45100 KOUVOLA

Lassi Tynys p. 05-466 004 / 0500 740 649
varapuheenjohtaja lassi.tynys@pp.inet.fi
Tynyksenkuja 32, 54500 TAAVETTI

Timo Tynys p. 040 573 3760
rahastonhoitaja timo.tynys@luukku.com
Erkontie 11 B 19, 16300 ORIMATTILA

Jani Tynys p. 05-375 3606 / 050 530 0462
protokollapäällikkö tynys.jani@elisanet.fi
Kuhilaskuja 5, 45100 KOUVOLA

Jaakko Tynys p. 0500 769 020
Hermusentie 446, 46530 KANNUSKOSKI

Pirjo P. Tynys p. 05-457 2356 / 040 778 9798
sihteeri, jäsenasiat pirjo.tynys1@luukku.com
Kumputie 8, 54500 TAAVETTI

Osmankäämi -lehti:

Marjukka Tuhkalainen p. 044 538 1845
marjukka.tuhkalainen@yhteissanomat.fi
marjukka.tuhkalainen@pp1.inet.fi
www.lumiunelman.net

Takakilventie 48, 54800 SAVITAIPALE